

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
ויקרא - זכור

myshliach.net

ויקרא

לקו"ש חלק ג' ע' 193 ואילך
מתורגם ללה"ק

עבודה רוחנית.

משום כך היתה דרושה, בשעת הקרבת הקרבן, השתתפות הכהנים בעבודתם, והלויים בשירם ובזמרים, דברים שהם רוחניים. נאמר ב"זהר"²: "דכהני בחשאי וברעותא דלבא" (=הכהנים בחשאי וברצון הלב) – בחינת "המשכה" (ממעלה למטה), "ולויים בשירה וזמרה" – בחינת העלאה ממטה למעלה.

היתה, איפוא, עבודת הקרבנות גם במקדש – עבודה רוחנית, וכל שכן – עבודת הקרבנות כפי שהיא "בכל אחד מישראל".

הסברת הפסוק, לפי ביאורו של אדמו"ר הזקן, היא כך³: "אדם כי יקריב" – כשאדם רוצה להתקרב לאלקות (שהרי ענינו של קרבן הוא: קירוב הכחות והחושים)⁴ – "מכם קרבן להוי" – עליו להקריב ממנו עצמו.

ב. דבר זה עצמו כולל שני פרטים: (א) "מכם", קרבן מן הנפש האלקית שבאדם. (ב) "מן הבהמה" – הבהמה הנמצאת בלב האדם, מן הנפש הבהמית. בקשר לכך נאמר בהמשך הפסוק: "מן הבקר ומן הצאן" – אלו

א. בתחלת פ' ויקרא (פרשת הקרבנות) נאמר: "אדם כי יקריב מכם קרבן להוי". לכאורה לא מובן: אם פירוש הדברים הוא רק כפשוטם, ו"מכם" מוסב למלה "אדם", כלומר: אדם מכם יקריב קרבן – היה צריך להיות כתוב: "אדם מכם כי יקריב", מדוע, איפוא, נאמר: "אדם כי יקריב מכם"?

ידוע הנאמר ביחס לזה בתורת החסידות: הכוונה כאן היא גם להסביר את תוכנם הרוחני של הקרבנות – לגבי עבודתו הנפשית של האדם.

– ידועה הדגשתם של רז"ל¹ בפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם": "בתוכו לא נאמר, אלא בתוכם – בתוך כל אחד ואחד מישראל", ומכאן מובן כי כל ה"עבודות" שהיו קיימות במשכן ובמקדש הגשמי – קיימות גם בבחינה רוחנית, במקדש הרוחני הנמצא בכל אחד מישראל.

כך הדבר ביחס לכל ה"עבודות", וכל שכן – לגבי עבודת הקרבנות, שגם במקדש הגשמי גופו, מקום בו היתה זו עבודה גשמית של הקרבת בהמה גשמית, היתה היא בפנימיותה

הקדוש ברוך הוא בכל העולמות) –
ה"אור שבכל העולמות בשוה"¹⁰

ג. בסדר הקרבת בהמה בגשמיות –
היה הצעד הראשון לוודא שהבהמה
תהיה תמימה. דרושה היתה בדיקה
מוקדמת אם אין בה מום ורק אז "ירצה
לקרבן".

הוא הדבר בקרבנות ברוחניות:
בעבודת הקרבת ה"בהמה" הרוחנית –
צריכה להיות עובר להקרבת הנפש
הבהמית להוי' – השתדלות שהבהמה –
הנפש הבהמית – תהיה שלמה ולא
יהיה בה מום¹¹.

לפיכך תחלת העבודה – בדיקה: על
האדם לבדוק בכל פינות נפשו,
ב"מוחין" (שכל), ב"מדות" (רגש),
ובפרט ב"לבושים", מחשבה דבור
ומעשה, כדי למצוא את הפרטים
שאינם ראויים ולתקנם.

ולמען תהא הבדיקה "אדעתא
דנפשיה", לא בדרך "מצות אנשים
מלומדה", עליו לדעת כי הדבר נוגע
לחיי נפשו ממש. אז תהא הבדיקה
כראוי, וגם התיקונים הדרושים יבוצעו
בפועל, שהרי יודע הוא כי הדבר נוגע
לחיי נפשו.

ד. כאשר יעסוק האדם בעבודת
הבדיקה ויתבונן "אדעתא דנפשיה"

פרטי הדרגות של הנפש הבהמית, כפי
שהדבר מוסבר בתורת החסידות⁵.

התכלית אינה ה"עבודה" של הנפש
האלקית לכשעצמה, כי אם "בירור"
הנפש הבהמית דוקא.

ואף פרט זה רמוז בפסוק: אחר
המלה "מכם" נאמר "קרבן להוי'",
ואילו לאחר "מן הבהמה מן הבקר ומן
הצאן" – נאמר "לרצונו לפני הוי"⁶,
לפני ונעלית ל"הוי'", משום שבירור
הנפש הבהמית מגיע לדרגה נעלית
יותר, כאמור⁷: "ורב תבואות – בכח
שור".

לכן הקרבן ש"מכם" מגיע רק לשם
הוי'. אמנם גם הקרבן ש"מכם" אינו
לשם "אלקים" שהוא בגימטריא:
"הטבע" (=האלקות המסתתרת בטבע),
כי אם לשם הוי' דוקא, כמוסבר
ב"זהר"⁸ ביחס לפסוק "זובח לאלקים
יחרם", אלא שעם זאת אין זו כעליה
הבאה כתוצאה מבירור הגוף והנפש
הבהמית, המגיעה לדרגה נעלית יותר,
לפני הוי', למעלה מן ההשתלשלות
לגמרי, כפי שנאמר⁹: "כד אתכפיא
סטרא אחרא – אסתלק יקרא דקודשא
בריך הוא בכולהו עלמין" (=כאשר
נכפפת ה"סטרא אחרא" – שורה כבוד

נעלית ממנה¹⁵, אלא גם מבחינה זו שלא תיקן כלל את עניניו, וכי מהוים הם מסך מבדיל בינו לבין אביו שבשמים¹⁶, המפסיק ומונע את עבודת ה'.

– כשאדם מתבונן בכל האמור ויודע גם את חשיבותם הגדולה של הקרבנות – שתוכנם קירוב הכחות והחושים עד כדי היכללות באש של מעלה, ו"רזא דקורבנא עולה עד רזא דאין סוף"¹⁷ (=רזו הקרבן עולה עד רז אין-סוף) – הריהו שואל את עצמו: מה לו ולקרבנות, כיצד ירצה לקרבן להוי' בשעה שאין בו מתום!?

וכדי לתרץ "קושיא" זו, מוסיף כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁸ על פירוש אדמו"ר הזקן למלה "מכם": "מכם ובכם הדבר תלוי". למרות מעמדו ומצבו בהוה ובעבר – תלוי הדבר "בכם" וכל אחד מישראל מסוגל לומר¹⁹: "מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי, אברהם, יצחק ויעקב".

ה. סדר הקרבת הקרבן בגשמיות הוא – שלאחר שהבהמה נמצאת תמימה ללא מום – יש לשחטה. אף לאחר השחיטה נשאר גופה של הבהמה שלם, אלא שמוציאים ממנה את רוח החיים שלה. לאחר מכן מקריבים אותה על גבי המזבח, מקום בו נשרף גם

במעמדו ומצבו – יתברר לו כי אף אם אמנם אין הוא ברגע זה בעל עבירה, הרי "וחטאתי נגדי תמיד": החטאים שעבר במשך ימי חלדו (משחר נעוריו) ובכללם גם אלו שעבר לפני היותו לבר-מצוה¹² – נשארו עדיין, שכן לא תיקנם לגמרי.

הוכחה לכך שלא תיקן עדיין חטאיו ושלא שב בתשובה שלמה וראויה: לו היתה תשובתו כפי הנדרש – היתה "עבודתו" גדולה עתה יותר, שכן העובדה שקודם לכן היה שרוי "בארץ ציה וצלמות" היתה צריכה לעורר בקרבו תשוקה גדולה ואהבה לאלקות, אהבה רבה עד כדי "זדונותיו נעשו לו כזכיות"¹³, ואילו הוא יודע הרי שאין הדבר כן לדידו.

אדרבה: בשעה שהוא מתבונן במצבו כפי שהוא באמת, מבלי שירצה להקל על עצמו, ומבלי שירצה לרמות את עצמו – הריהו חש כי הוא נתון במצב הפוך, ולא זו בלבד שלא "נעשו כזכיות", אלא אף נותרה העבירה, ולפיכך נמשך הוא לעבירה, עבירה גוררת עבירה¹⁴. רואה הוא, איפוא, כי לא עשה עדיין תשובה במדה הדרושה.

כלומר המצב של "וחטאתי נגדי תמיד" לדידו אינו רק מבחינה זו שבמעמדו העכשוי אין די בתשובה הקודמת שלו וזקוק הוא לתשובה

בצורה עמוקה יותר, לא זו בלבד שהדברים הגשמיים ינוצלו לצורך הקדושה, כי אם שהם עצמם ייהפכו לדברי מצוה וקדושה – כאכילת שבת ויום טוב, כציצית מצמר גשמי ותפילין מקלף גשמי.

ואז אפשרית ההקרבה – שהגוף והנפש הבהמית ייכללו באש האלקית שבנשמה, כפי שנאמר: "רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה" ואמרו רז"ל: "כאש של מעלה"²³, היא האהבה של הנשמה להקב"ה – והגוף והנפש הבהמית נכללים בה עד שגם הנפש הבהמית מתעוררת באהבה לה', ככתוב: "ואהבת את הוי' אלקיך בכל לבבך", ואמרו רז"ל²⁴: "בשני יצריך".

(ממאמר ד"ה באתי לגני, תשי"ב)

גופה הגשמי [בכל הקרבנות – החלב, ובקרבן עולה, התחלת הקרבנות, כל הבהמה – כליל למזבח] באש האלקי שהיה יורד מלמעלה.

הוא הדבר בבחינה הרוחנית: לאחר תיקון המומים – צריכה להיות שחיטת הגוף והנפש הבהמית, כלומר: הוצאת רוח החיים וההתלהבות שבענינים הגשמיים. עצם הדברים הגשמיים נשאר בשלמות, אלא שהם ללא רתיחת דמים, והשימוש בהם הוא רק כדי לקבל על ידם תוספת כח בעבודת הוי', כמאמר²⁰: "חמרא וריחא פקחין", "דלא"²¹ אכלי בישרא דתורא – לא דקדקתי טעמו של דבר", והרי דבר זה הוא הוא הציווי "בכל דרכיך דעהו"²² – שכל הענינים יהיו לשם שמים, או,

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

ויקרא

מתורגם ללה"ק

יום ב' ניסן הוא יום הסתלקותו של כבוד קדשת אדמו"ר (הרש"ב) נשמתו-עדן ויום התחלת נשיאותו של בנו ממלא מקומו כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר.

לפני הסתלקותו אמר הרבי (הרש"ב) נשמתו-עדן: 'אנוכי עולה השמימה ואת הכתבים הנני משאיר לכם'. צדיקים דומים לבוראם. כשם שהקדוש-ברוך-הוא החדיר את עצמו בתורה הקדושה, כך הרבי הכניס את עצמו לכתבי החסידות שלו.

על ידי למוד תורתו, והנהגה שתואמת למוד זה, כולל הפצת למוד החסידות, מתקשרים אל הרבי.

במאמר החסידות הראשון של מורי וחמי הרבי, שהוא התחלת נשיאותו, הוא מבאר שעניני קדשה קימים באפן נצחי. קדשה לא זזה ממקומה. כך גם חפצים גשמיים שהפכו לתשמישי קדשה, כמו קלף של ספר תורה, נותרים בקדשתם לעולם. כשם שהקדוש-ברוך-הוא נצחי כך קדשתו נצחית.

באותו מאמר ממשיך הרבי ומבאר שמקום עבודתו ולמוד תורתו של הצדיק נותר בקדשתו לעולם. הרבי ספר שבועודו ילד, לאחר הסתלקותו

שֶׁל סָבוּ, הַרְבֵּי הַמְהַר"שׁ, הָיָה רְגִיל לְהַכְנִיס לְחֶדֶר הַיְחִידוֹת שְׁלוֹ. פְּעַם אַחַת
כְּשֶׁהָיָה בְּחֶדֶר הַיְחִידוֹת נִפְתְּחָה לְפִתְעַ הַדֵּלֶת. הַיֶּלֶד פָּחַד וּמְהֵר לְהִתְחַבֵּא.
לְחֶדֶר נִכְנָס אָבִיו, הַרְבֵּי הַרְש"ב, כְּשֶׁהוּא חֲגוּר בְּאַבְנֵטוֹ, וְעֵמֵד לְפָנָי
הַשְּׁלֶחַן מוּל כֶּסֶא שְׁבֵתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי, שֹׁפְתִיו נָעוּ כַּמְדַּבֵּר וּבְכָה הַרְבֵּה.

הַרְבֵּי נִהַג בְּחֶדֶר אָבִיו אַחֲרֵי הַסֵּתְלָקוֹתוֹ כְּאִלוֹ אָבִיו עוֹדְנֵו שֵׁם. הוּא נִהַג
שֵׁם כְּפִי שֶׁהָיָה רְגִיל לְהַכְנִיס לַיְחִידוֹת, כִּיּוֹן שֶׁהַקְדָּשָׁה נוֹתְרָה בְּמִקוֹמָהּ כְּפִי
שֶׁהִיְתָה שֵׁם מִקֶּדֶם. תִּי הַצְדִּיק הֵם נִצְחִיִּים, וְגַם בְּגַשְׁמִיּוֹת, קְדָשְׁתוֹ חוֹדְרֵת
בְּכָל עֲנִינָיו, בְּמִקוֹמוֹ וּבְחַפְצָיו.

הַקְדָּשָׁה הִיא בְּאוֹתוֹ אֲפֹן שֶׁהָיָה בְּזִמְנֵן שֶׁהַצְדִּיק הַשְּׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּפַעַל,
נִשְׁמָה בְּגוֹף.

מִכָּאֵן אָנוּ לְמַדִּים שְׂבִיכְלָתֵנוּ לְהִתְקַשֵּׁר לְצְדִיק בְּאֲפֹן נִצְחִי.

(מעובד על־פי לקוטי שיחות חלק לב עמ' 19-26)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

בשפה כה ברורה החזרה קלה!

רוצים אותך

השבוע פותחים אנו ספר חדש בתורה - ספר ויקרא - שבתחלתו מדבר רבות על אודות הקרבת הקרבנות בבית המקדש. וכשבאה התורה בפרשתנו לפתח בדיני הקרבנות כותבת היא "אדם כי יקריב מכם" וכו' ואז את כל שאר הדינים.

התמיהה:

כעת תנסו אתם לפרש את המשפט הזה עם הצמדות למלים. לכאורה הפונה שאמורה להיות כאן היא שאדם ממכם שרוצה להקריב קרבן, אזי כה וכה, כמו שהתורה מפרשת. אך אם זהו הפרוש היחידי - לא נכון ומתאים יותר היה לכתב "אדם מכם כי יקריב"? מדוע ה"מכם" מגיע בסוף, שבקריאה פשוטה כמו אומרת - אדם שמקריבים ממכם?

התשובה:

כמו כל הענינים שהיו בבית המקדש ובמשכן, שאינם רק דברים ששייכים לתקופה שבה עמד המשכן על תלו, אלא רלוונטיים ושייכים לכל יהודי ובכל מקום, ובכלל זה אף בנפשו פנימה, כמו שכתוב "ושכנתי בתוכם" שפרושו - בתוך כל אחד ואחד. כן גם בעבודת הקרבנות שיש לה משמעות רוחנית שחשובה לא פחות מפעלת ההקרבה הגשמית. ומשמעות הקרבנות הפנימית היא הקרבת כל המציאות לקדוש ברוך הוא; לרתם את כל הכוחות והחושים שישנם - לעבודת השם. אותה עצמה פנימה. ולזה מתפנת התורה בכתיבתה "כי יקריב מכם" - כי הקרבת הקרבנות חלק בלתי נפרד ממנה היא ההקרבה הפנימית ממכם - מתוך עצמכם.

שליחות כהלכה

את אבא. אבא הרגיע אותו וספר לו שהם ממש בדרך לשם עכשו. "פה בארגזים יש כל מה שיהודי זקוק לו לתקופה הקרובה, סדורים, ציציות, כפות, מזוזות ועוד... וגם קצת אכל פשר" ספר לו. היהודי עמד נדהם ונגרש כל כך, וכששמע שכל המשפחה ממש נוסעים אתו לאזור המפעלים כדי לעזר להקים שם קהלה יהודית קטנה, ממש עמדו לו דמעות בעינים והוא חבק את אבא בחם. "איך שמחת אותי עכשו! ממש חששתי ולא ידעתי איך אוכל להמשיך להתקרב ליהדות. כבר חששתי שאאלץ לעזב את העבודה... תודה רבה לכם אתם אנשים צדיקים! " קרא בהתרגשות, "תמיד אזכר לכם את הטובה הגדולה הזאת..." אמר.

"ממש בשמחה! אנחנו רק שליחים של הרבי..." ענה לו אבא, "ועכשו ילדים יש לי חידה: מי יודע איזה דבר מצוה עלינו לזכר שהוא דוקא לא ממש טובה' שעשו לעם ישראל... וזה קשור לשבוע הקרוב".

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

על ספסל ירק בפנה שקטה הם סדרו את כל הארגזים והמזודות כדי שיוכלו לערוך ספירת מלאי. 5 ארגזים, 4 מזודות גדולות, 4 קטנות, 5 תיקי גב, עגלה אחת והקופסא של הכובע שלי" ספר אבא בקול. "יפי הפל פאן. כל אחד שיהיה אחראי על התיקים שלו שלא יאבדו חלילה".

היה עוד זמן ארוך עד הטיסה, אז הם התיישבו כלם בספסלים ואמא שלפה מאחד התיקים פריכים טעימים שהכינה לדרך.

"אבא האיש המוזר הזה מסתכל עלינו כל הזמן" לחשה חיוש לחישה רועמת מספיק שהאיש שישב בספסל שמולם שמע והאדים קלות מבושה.

"ששש חיוש זה לא יפה לדבר על אנשים" השתיקה אותה רחלי באי נעימות.

"הי! אתה צריך עזרה?" פנה אבא לאיש הנבוך באנגלית. "האמת שלא ממש" הוא חייך והשיב לו בעברית למרבה ההפתעה. "אתה יהודי?" התרגש שמוליק וקפץ ממושבו. "כן. יהודי מקליפורניה. אני בדרך למפעל גדול שאני עובד בו. והפתעתי מאוד לראות פתאום באמצע שום מקום משפחה במראה חרדי בשדה התעופה... אתם חב"דניקים בטח, אני צודק?" שאל אותם בחיוך מעריץ.

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

מי שקורא את המגלה למפרע לא יצא,

כלומר, צריך לקרא את המגלה דוקא בסדר הישר, ומי שקורא הפוך - מהסוף להתחלה - לא יצא ידי חובה.

תודה רבה לשלוחים ששלחו את תשובתם:

- יוסף יצחק ליצמן סיאול דרום קוריאה
- חיים דויד סנוף פוקיפסי ניו יורק
- יוסף יצחק ריבני, סינגפור
- מוטי מונדשיין סמולנסק רוסיה
- רבקה גבירץ, ברלין, גרמניה
- מנשה גבירץ ברלין רמניה
- שמוליק סגל מלטה

אבא החל לגלגל אתו שיחה ובהשגחה פרטית התברר שהאיש עובד במפעל שהם בדרך אליו! "אתה מבין, אני לא בא מבית דתי. אבל לאחרונה התחלתי ממש להתחזק ולהתקרב ליהדות. לכן כל כך חבל לי שבמפעל שאני עובד אני כל כך מרחק מהכל ולא יכול לקיים כמעט מצוות" שתף

נושא / נושא

בלי שנוי

אחשורוש מזוית שלא הכרתם

כף או כף, שיחותיו של הרבי במהלך התועדויות אלו היו ספוגות בניחות מיחד של פורים וזר לא יבין זאת. זה מסוג הדברים שפשוט צריכים להיות שם בכדי להבין. או לכל הפחות לפתח את הוידאו ולצפות כמה שעות טובות. כדאי באמת שכל אחד מאתנו ימצא קצת את הזמן לפני פורים ויבקש מאבא או מאמא לראות במחשב קטע וידאו מהתועדות פורים אצל הרבי. אין ספק שרק תרויחו מכף.

אחשורוש הוא אחשורוש

מלבד שאר הבאורים והדבורים על החג, תפס מקום נכבד במהלך התועדות פורים אצל הרבי הבאורים על מגלת אסתר. בפורים של שנת תשל"ג נשא הרבי שיחה נפלאה שקושרת בין תחלת המגלה לסיומה בצורה מפלאה ממש, ועליה קצת אנו רוצים להאריך - משהו קטן שיתן לכם הצצה קטנה לאוירה הכל כף מיחדת של התועדות אלה.

את הפסוק הראשון במגלה כלנו מכירים בעל פה. אסתר מתארת לנו את הזמן שבו התרחשו המאורעות: "ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד כוש". אזי, מישהו אחשורוש - הוא אחשורוש! ורק אז מפרטת שמדבר על המלך מהדו ועד כוש. למה פשוט לא יכלו לכתב ויהי בימי אחשורוש המלך מהדו ועד כוש. והרי ברור שאחשורוש הוא אחשורוש.

האמת היא שיש לזה תשובה פשוטה, שבדיוק

זה כמה ימים כבר שנמצאים אנו בחדש אדר השני - מה שאומר שימי הפורים ממש ממש קרובים, ממש מעבר למפתן הדלת. תשאלו כל חסיד חב"ד שאתם מכירים, ולא צריך להיות 'מבין' גדול בשביל זה, שייספר לכם על הימים המיוחדים בשנה במחצת הרבי. אין כל ספק שימי הפורים יתפסו חלק רציני בכף. לא מעט שנים בלוח השנה היהודי נחקקו בלקסיקון המשגים החב"די ולו רק בשל התועדות פורים המיוחדת כל כף שנערכה במהלכם. דגמה טובה לכך היא 'פורים תשח"י' או פורים תשכ"ו, שבו חלק הרבי משקה באפן של "כל הפושט יד נותנים לו" עד שעות הבקר ממש. יש גם את פורים תשט"ז כמובן ואת פורים תשט"ו שבו הציע הרבי עשירות מפלגה למי שירים את ידו.

ידוע כאשר "נכנס יין" אזי "יצא סוד" וזה בדיוק מה שראו אצל הרבי בהתועדות אלה של פורים. ברב השנים נטל הרבי כמות גדולה של לחיים במהלך התועדות אלה, ולא מעט שנים שארעו בהם גלויים נפלאים ונדירים שלא רואים בכל יום. אגב כדאי לציין, שהתועדות פורים האחרונה שבה זכינו לעת עתה שיתועד הרבי - הלא הוא חג הפורים של שנת תשמ"ז - נשא הרבי שיחה ארכה ביותר על אודות הדבורים על משיח. ויהי שיאמרו שמהתועדות זו החל הרבי בקו שונה בדבוריו על משיח, כפי שהסביר הרבי עצמו במהלך אותה התועדות מדוע עושה כף - אף לא בנקדה זו נתבקשנו כאן להאריך.

כמו בעוד מקומות רבים בחז"ל שבהם ישנם רבים באותו שם, גם כאן אפשר לומר שמבקשת המגלה להדגיש שלא מדובר כאן על סתם אחשורוש אלא על אחשורוש הידוע שהיה המלך על כל העולם.

אולם מה פלא: רש"י, שמבאר את המגלה, מרחיק לכת עם פרוש לכאורה פחות קשור כאן לכפילות הלשון. רש"י מסביר שבאמרה "אחשורוש הוא אחשורוש" מתכוונת אסתר לומר לנו שאחשורוש לא השתנה מאז תחלת הספור שבו היה שונא יהודים שהמליך את המן ועד סוף ימיו גם אחרי נס פורים - תמיד הוא נשאר אותו אחשורוש ובמלותיו של רש"י - "אחשורוש הוא אחשורוש" - מתחלתו ועד סופו.

וכאן הבן שואל כמובן. מה הפריע כל כך לרש"י לפרש את כפל הלשון בצורה פשוטה - כמו שפתחנו - והגיונית יותר. מדוע הוא צריך להרחיק לכת עד כדי כך? ובכלל, מנין לו אכן שאחשורוש לא השתנה אחרי הנס. הרי ראינו שהוא בטל את הגזרה.

הרבי עצר את השאלה, שנאמרה בחיות רבה. כל החסידים שגודשים את 770 קולם לא נשמע, ורק קולו הקדוש של הרבי נשא בחלל. הרבי עוצר לרגע ועובר לבאר את הרש"י האחרון של המגלה.

הפסוק האחרון של המגלה מספר לנו איך שבסיום הגזרה הכל חזר לתמו ומרדכי היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי. אף למי רצוי? רק לרב אחיו. מדוע רק לרב ולא לכל אחיו? רש"י מסביר ש"פרשו ממנו מקצת סנהדרין". הינו שהיתה

קבוצה מועטת של סנהדרין שעמם ישב מרדכי שלא אהבו את זה שמנה למשנה למלך כיון שלטענתם, כעת, כאשר כבר התבטלה הגזרה יש לחזר ולשקד רק על התורה והעבודה ומבלי להתעסק בצרכי צבור, וכשראו שמרדכי עדין נשאר בתפקידו - פרשו ממנו כי חשבו שלא זו הדרך הנכונה. כך מסביר רש"י.

אך מהי באמת סברת מרדכי להשאר בתפקידו בבית המלוכה ולא לשבת עם שאר חבריו רק בסנהדרין כל היום? על השאלה החשובה והכל כך קריטית הזו רש"י אינו עונה ולא מתייחס אליה.

וכאן מסביר הרבי: ברש"י הראשון של המגלה, שבו מפרש רש"י שאחשורוש הוא אחשורוש מתחלתו ועד סופו ושלא נשתנה כלל בשנאתו ליהודים - מתבאר לנו גם הרש"י האחרון מדוע הצרף מרדכי לשב בבית המלכות ולא לעזב אותו חרף בטול הגזרה. שהרי במהותו אחשורוש נשאר בדיוק כפי שהיה ומובן שעדין צריך מישהו שישמר.

המלים הללו "אחשורוש הוא אחשורוש" כמובן רלוונטית גם לימינו אנו כאשר אפתי עבדי אחשורוש אנן. אותם גזרות רק בלבושים אחרים באים עלינו ואנו צריכים לעמד היטב וחזק על המשמר.

על אור ישראל

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיים השלוחים.

שאלות בעניני השליחות, שאלות בעניני הלמודים שלכם, ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

